

CLUB XL – practical jokes kapitel 3

31.5.2013

af ERS alias Erik Raymond Thorfelt-Schmidt, PLK 1957-1960 & LK hhv. L 1962-1984

Med tiden blev disse practical jokes udviklet ikke alene i idérigdom men også i grovhed.

Vi havde fået vor første elev med højere handelseksamen, hvad hun ikke forsømte at gøre opmærksom på i tide og utide. Jo, hun vidste skam nok hvad det drejede sig om – næsten uanset hvad. Jeg er ikke så god til at huske navne som Leon, men i al fald blev vi lidt trætte af at høre på hende, så hun skulle naturligvis dukkes lidt.

Jeg ringede derfor over i Malmøgade, hvor Lehmann Junior residerede, og fortalte, at om nogle minutter ville der komme en nydelig og meget dygtig ung dame over og anmode om at få lov at låne deres reboursåbner. Om de ikke bare kunne finde noget rigtig tungt at give hende med tilbage.

Og hun kom også tilbage med en rigtig tung papkarton, som jeg derpå åbnede – og fandt bl.a. adskillige bind af KRAKs store vejviser, et håndsving fra en duplikator, som jeg – som det eneste – løftede op af kartonen. Her fik jeg så en gudsbenådet inspiration, så jeg sagde til hende: *”Jamen, det er typisk, de slyngler derovre skal altid prøve at tage gas på vore nye elever. De har jo givet dem den **manuelle** i stedet for den fotoelektriske reboursåbner. Jeg synes, De skal gå tilbage og lade som om, at det har De selv opdaget på vejen herover, og så sige: At Dem kan man skam ikke narre, så hvis De måtte låne den fotoelektriske i stedet, så ikke De skal stå her i timevis og reboursåbne.”*

Men denne gang ringede jeg **ikke** over og advarede dem i Malmøgade. Og hun havde ikke givet den for lidt: *”Om de måske troede, at de kunne tage fis på hende. Hun kunne skam nok kende forskel på sådan noget gammeldags skidt og en moderne reboursåbner, hun havde nemlig højere handelseksamen.”*

Lehmann Junior folk måtte skynde sig ud af forkontoret; de var ved at eksplodere af grin. Det lykkedes dem at finde et par gamle kæmpestore og meget tunge telefonbatterier og nogle ledninger. Og dem fik hun med.

Men det bedste var næsten hendes sejrrige mine, da hun svedende kom slæbende med en ny karton, og sagde: *”De kan tro hr. Schmidt, at de blev flove, derovre de var hel røde i hovederne”* (ja men mon ikke snarere det var af indestængt latter).

Da hun så fik forklaret, hvad reboursåbnere i virkeligheden var, sagde hun pudsigt nok ikke noget – i dagevis. Den lo vi meget af det efterår.
